

ČAS ŽÍT, ČAS ZABÍJET

Miroslav
Žamboch

TRIFID

Miroslav Žamboch
Čas žít, čas zabíjet

Copyright © Miroslav Žamboch, 2010
Cover © Jan Doležálek, 2010
© TRITON, 2010

ISBN 978-80-7387-376-9

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Miroslav Žamboch

**ČAS ŽÍT,
ČAS ZABÍJET**

ČAS ŽÍT, ČAS ZABÍJET

Miroslav Žamboch

TRITON
Praha / Kroměříž

Pasák

Byl to pěkný dům na dobrém místě, až mě překvapilo, jak pěkný dům to je a jak dobré místo. Pro takové lidi obvykle nepracuji. Honosná, reliéfy zdobená fasáda, park bez pořádného plotu oddělený od ulice jen malou zdobnou zídkou. Majitel musel být dostatečně bohatý na to, aby si dnem i nocí platil muže, kteří ho ochrání před zloději, vrahy a zabijáky, prostě takovými týpký, jako jsem já.

Poprvé mě zastavili, když jsem u ulice odbočil na dlážděný chodník lemovaný sestříhanými cypřiši. Kupodivu stačilo říct jméno. Hlavní vchod měl podobu zmenšené brány do hradní zdi, vyvedené však z intarzovaného dřeva a zdobeného stříbrným kováním. Proč ne. Vyšel jsem po schodech, dva v mundúrech oháknutí hejsci s halapartnami mi zastoupili cestu. Mlčel jsem a čekal.

„Co tady chceš?“ zeptal se ten vlevo, když už se mlčení prodloužilo nad mez, kterou byl schopen vydržet.

Mluvil lhostejně, jako by ho to ani nezjímal, tmavě modrou uniformu měl po celodenním stání na slunci skvrnitou fleky od potu. Kromě té směšné přezdobené halapartny se mu u pasu houpal meč. Pozoroval mě opatrným pohledem. Nebyl to až takový hejsek, jak se na první pohled zdálo.

„Něco jsem přinesl Grumukovi,“ odpověděl jsem.

„Panu Grumukovi,“ opravil mě mechanicky.

„Panu Grumukovi,“ souhlasil jsem.

Pro mě za mě, klidně bych ho oslovoval Vaše excelence.

„Klidně vám to dám, ale musíte mi na dřevo vysolit čtyři sta zlatých, tak zněla dohoda,“ řekl jsem nahlas.

Překvapeně se na sebe podívali, ten levý bez ptaní vešel dovnitř, jeho kámoš teď vypadal o poznání méně klidně. Střídavě pozoroval mě, pak

můj meč v pochvě na popruhu přes rameno, potom jílec katzbalgru na levém boku hned po ruce. Neměl jsem čas si v Aganodu zatím odložit. Stál jsem, nechal slunce, ať mi svítí do zad, a vychutnával si jeho teplo. Mám rád teplo. Nakonec pokaždé s prohlídkou skončil na mých bicepsech. Většinou chlapů naháním strach, metrák a čtvrt svalů, šlach a kostí, každý kousek těla zvyklý tlouct, bít, sekát, kopat, páčit a lámat. A těch, co jim nenaháním strach, těch se zase bojím já. Ale oni to nevědí, takovou výhodu jim nikdy neposkytnu.

Strážný se vrátil s maníkem ve střídě vyhlížejším oděvu. Byl o facku vyšší než já, štíhlý, podle barvy pleti se moc často na sluníčku nevyskytoval.

„Pojďte dovnitř, pan Grumuk vás očekává,“ vyzval mě.

Těm dvěma u brány se ulevilo, že je všechno v pořádku. Já jsem naopak zobrazení. Proč by se mnou jednal přímo sám Grumuk? Podle domu, v němž žil, musel být velmi bohatý obchodník, což obnášelo členství v městské radě a kdovíčem ještě. Možná byl na věc, co jsem mu nesl, příliš nedočkavý.

Grumuk mě už očekával ve své pracovně, tuctový chlápek s pěstěným knírem a rukama plnými prstenů. U sekretáře zaplněného karafami a pitoreskně tvarovanými lahvemi postával štíhlý chlap s černými vlasy staženými stříbrnou obroučkou. Právě připravoval drink. Ruce měl menší, pohyby jisté a přesné, zdálo se, že se se sklenkami a likéry mazlí, jako by mu ta činnost přinášela potěšení.

„Máte to?“ netrpělivě štkl Grumuk, sotva jsem se objevil mezi dveřmi.

Muž s členkou před něj na stůl položil drink, pak se na mě letmo podíval, přes rty se mu mihl úsměv a vrátil se na své místo. Nemusel se mi představovat, abych věděl, za co je opravdu placený. Stačilo se podívat, jak se hýbe.

„Pokud je to ono,“ pokrčil jsem rameny, sáhl do torny a bez dívání po hmatu vytáhl dřevěnou kazetu.

Grumukova ruka po ní vystřelila jako útočící had. Původně byla schránka malým řezbářským klenotem, ale po třech měsících har-

cování po cestách získala ne jeden šrám. Obřadně položil kazetu na stůl, otevřel ji a s téměř nábožným vytržením z ní vytáhl náhrdelník. Sytě zelené smaragdy spoutané zlatem vrhaly v zapadajícím slunci mámivé odlesky.

„Je to on!“ vydechl spokojeně.

„Těch čtyři sta zlatých,“ připomněl jsem klidně.

Nevložil jsem do slov žádnou výhrůžku, ale hezoun s čelenkou ji tam asi slyšel, protože mi věnoval zkoumavý pohled.

„Jistě, jistě!“ přikyvoval souhlasně hlavou Grumuk, „máte je mít.“

Trochu jsem ho chápal, ten šperk byl opravdu úchvatný a Grumuk byl sběratel. Myslím, že už mu jednou říkal pane, ale potom o něj nějakým záhadným způsobem přišel. Nezajímal jsem se, co přesně se stalo, pro mě bylo důležité, že ho chce zpět a je ochoten za to zaplatit.

„Víte, jakou má cenu?“ podíval se na mě, oči ještě plné zelené nádhery smaragdů.

„Jo,“ přikývl jsem, „kameny samy o sobě asi osmnáct set zlatých. A vzhledem ke klenotnické práci se naposledy prodal za půl třetího tisíce,“ odpověděl jsem.

„Vy všechno tohle víte, a přesto jste je přinesl sem? Za čtyři stovky?“ vydechl nevěřícně.

„Zaplatil jste mi, navíc jsem dostal zálohu,“ pokrčil jsem rameny.

Grumukův poskok, který mě sem přivedl, mě pozoroval jako blázna, bodyguard se zájmem a Grumuk sám s úžasem. Asi moc nevěřil, že mu náhrdelník obstarám, ale za šanci mu záloha stála.

To, že bych ty kameny stejně nikde neprodal, jsem si nechal pro sebe. Každý klenotník věděl, jak vypadají, a nikdo by neriskoval nákup tak horkého zboží, samozřejmě pokud by cena nebyla hodně, hodně nízká.

„Možná se mi od Géviho mladšího podaří koupit i Jitřní korunu a budu mít všechny klenoty, v nichž se podle pověsti vdávala první imperiální císařovna!“ přemýšlel nahlas Grumuk. „Nádherná práce, nádherné kameny!“ rozplýval se.

Bohatí muži mají záliby odpovídající svému postavení. To však nic neměnilo na tom, že od pana Géviho mladšího už nikdy nic nekoupí. Ale to byla jiná historie.

Dostal jsem své čtyři sta plus deset procent prémii a vyšel na ulici. Čtyři stovky není málo peněz, jenomže já zlato potřebuji, splácím staré dluhy. Proč a za co, je jen moje věc, sám bych na to nejraději zapomněl. To ale nejde.

Teď jsem měl nárok na trochu oddechu. Pobavit se, dát si pár lahví kořalky, odpočinout si v nevěstinci a až se čtyřicítka, co mi zbyla, začne povážlivě tenčit, začít se poohlížet po nějaké další práci. Doufal jsem, že Grumuk se o mně někomu zmíní. Občas jsem o pořádnou zakázku nezavadil pár měsíců, a to jsem pak začínal být nervózní.

Našel jsem si o poznání lepší hostinec s ubytováním, věci si zanesl do pokoje a pak se hned vrátil do výčepu. K večeři jsem si objednal láhev žitné, něco masa a spokojeně jsem jedl a popíjel. Cvrkot tu byl pěkný a hostinský si dokázal udržet pořádek. V jedné části se zdržovala o poznání lepší společnost, kupci a řemeslníci, ve druhé trhovci, chlapi, co mají vysoko do žlabu a jednou za čas se utrhnou a utratí, co jim později bude chybět. Šlapky se přelévaly z místa na místo podle toho, jak se jim to jevílo výhodné. Dopil jsem láhev, objednal si další, při dalším panáku jsem se potkal s pohledem dlouhovlásky jejíž hříva měla barvu zralých kaštanů. V obličeji nebyla hezčí než její kolegyně, ňadra spíš menší, ale zaujalo mě, jak se hýbala, jak chodila. Přestože to byla jen návnada k zaseknutí háčku, líbilo se mi to. Už jsem si ani nevzpomínal, kdy naposledy jsem byl v bordelu. Přikývl jsem, přišla k mému stolu, posadila se, nalil jsem jí panáka. Napila se, ale nevyčila ho na ex.

„Co jsi zač?“ chtěla vědět.

Mlčel jsem a pozoroval ji, jak usrkává žitnou.

„Mohu dostat víno?“

Přikývl jsem a objednal ho.

„Jde z tebe strach,“ prohodila a nedopitý panák posunula přede mě, když před ni hospodský postavil džbán s červeným.

„Ty se mě bojíš?“ chtěl jsem vědět.

„Já ne, ale všichni muži tady. Poznám to. Co jsi zač?“

„Chlap, kunčaft, nic víc,“ odpověděl jsem. „Mám nahoře pokoj. Tu láhev si klidně vezmi s sebou,“ doporučil jsem jí.

Sám jsem se zásobil ještě jednou lahví kořalky. Nebyla špatná a já už se nenapil celé týdny.

V pokoji jsem hodil věci z postele na zem. Kromě stolu to byl jediný kus nábytku, navíc notně rozvrзанý a starý. Na druhou stranu, slavník byl čerstvě nacpaný, deky docela čisté a neviděl jsem žádné štenice ani podobnou havěť. Škvírami v podlaze se nesl šum a výpary z výčepu dole. Přesto to bylo jedno z těch lepších míst, kde jsem ve svém životě přespával.

Lehl jsem si na postel, posadila se vedle. Pozoroval jsem její tvář, jak z ní houstnoucí šero stírá podrobnosti, obrysy siluety. Pomalu jsem upíjel pálenku, ona srkala víno.

„Budeš to mít drahý, jsem tu už docela dlouho,“ nadhodila.

„Zlaták?“ navrhl jsem cenu.

Viděl jsem, že se zachvěla. Tohle byla taxa za věci, které normální chlapi obvykle nepotřebují. Nikdo ale neví, co je to normální chlap.

„Dobře,“ souhlasila přesto.

O chvíli později šero zvítězilo nad světlem, už jsem neviděl, jak se tváří. Posadil jsem se a začal ji svlékat.

Bylo to příjemné jako vždy, možná o chlup lepší než naposledy, ale nic víc. Možná jsem si to mohl odpustit. Jenomže to si vždycky říkám až potom. Na chvíli se mi vrátil pocit ztráty něčeho, co jsem nikdy neměl, ale o čem jsem věděl, že určitě existuje.

Napil jsem se, zkušenost mě naučila, že to rychle přejde. Ve tmě jsem poslouchal šustění látky. Rád bych se podíval, jak vypadá nahá, ale nechtěl jsem vstávat pro lampu. Na omak byla úžasně hebká a teplá.

„V opasku kalhot jsou peníze. Vezmi si, kolik jsme se dohodli,“ řekl jsem, ještě než vstala z postele.

„Ty mi věříš?“ zeptala se nedůvěřivě, zaznělo cinknutí přezky.

„Ne, ale ty mě neokradeš,“ odpověděl jsem.

S nocí pronikal do pokoje studený vzduch, cítil jsem ho na hrudi a špičkách nohou.

„Proč bych neměla?“

„Protože bych tě pak zabil.“

„Neokradu,“ potvrdila se skrytým ostřím strachu a položila opasek na postel.

Cítil jsem teplou kůži na svých nohou. Čtyřmi kroky přešla ke dveřím.

„Víš, ty nejsi tak zlý, jak vypadáš,“ řekla na odchodu.

„To máš pravdu,“ přikývl jsem a znovu se napil, „jsem ještě mnohem horší.“

Zavřela za sebou a byla pryč. Neměl jsem s ní vůbec mluvit, protože jsem se bůhvíproč cítil o cosi hůř. Kunčaft, chlap, co si chce zašukat, nic víc.

Probudily mě kroky. Spěšné, poplašené, ženské. Ve chvíli, kdy vrzly panty, už jsem stál v rohu pokoji za dveřmi. Nesla si s sebou lampu a byla sama, podle ticha v sále muselo být už hodně pozdě v noci. Měla černé vlasy, holá ramena a šněrovačku s červenou výšivkou. Hloupě zírala na prázdnou postel a pláčem popotahovala. Dotkl jsem se špičkou prstů jejích ramen, čepel katzbalgru nízko, aby ji nemohla zahlédnout. Škubla sebou, bleskově se otočila, oči vytřeštěné hrůzou. Skutečně plakala. Slzy jí rozmyly oční stíny, políček, spíš úder hřbetem ruky, rozrazil horní ret a změnil přirozený tvar rtů v úšklebek zdůrazněný rozmazanou rtěnkou.

„On ji zabije, musíte jí pomoci! Prosim!“

Byla oblečená jako děvka, nalíčená jako děvka, byla to děvka. Teď v okamžiku strachu však nadhled a cynismus pomáhající přežít na ulici zmizely a chovala se jako každá žena třesoucí se hrůzou.

„Nemusím nikomu pomoci a taky nikdy nepomáhám,“ řekl jsem tiše, ostří stále připravené.

„Ale on ji zabije! Utluče ji před náma! My ty peníze nemáme!“ skoro křičela.

„Psss,“ snažil jsem se ji uklidnit.

Nepotřeboval jsem na sebe nikoho upozorňovat. Bohužel však nevypadala, že by se dala přesvědčit, aby mi dala pokoj.

„Řekni mi přesně, co se děje, a nekřič, nebo ti zacpu ústa, svážu tě do kozelce a nechám ležet do doby, než se pořádně vyspím,“ doporučil jsem jí.

To ji zastavilo uprostřed překotné snahy něco říct.

„Johan chce pro výstrahu potrestat Karu! Umlátí ji tak, abychom to všechny viděly. Prý mu některá z nás ukradla peníze, třicet zlatých!“ Při částce opět bezděčně zvýšila hlas. „Nemáme je, žádná z nás je nemá!“

Odvrátil jsem ostří stranou; nevypadala jako zabiják nebo volavka pracující pro někoho v pozadí.

„Kdo je Kara? Kdo Johan?“ chtěl jsem vědět, i když už jsem pomalu začínal tušit, o co tady jde.

„Johan se o nás stará, drží nad náma ochrannou ruku,“ řekla rozpačitě.

„Pasák,“ doplnil jsem, „a dál?“

„Kara je holka, kterou sis vzal na pokoj.“

„Šlapka,“ odtušil jsem.

„Jo,“ v pohledu se jí objevil náznak vzpurnosti.

„A proč bych jí měl pomoci?“ chtěl jsem vědět.

„Říkala...“

„Co říkala?“ skočil jsem jí do řeči, „co o mně říkala?“ chytil jsem návštěvnici za paži, vlastní vztek mě překvapil.

„Nic, nic,“ snažila se vycouvat z nebezpečné pudy, „že jsi děsivě silný. Nevzpomněla jsem si na nikoho jiného, kdo by se mohl Johanovi postavit. Je taky strašně silný. A možná i větší než ty.“

„A proč bych jí měl pomoci?“ položil jsem tu nejdůležitější otázku už klidným hlasem.

Uvědomil jsem si, že ji pořád držím za rameno. Muselo ji to hodně bolet, přesto ani nesykla.

„Protože ti zaplatím!“ napadlo ji. „Pracuješ přece za peníze!“

„Ano,“ souhlasil jsem, „ale neberu objednávky na vraždy. Za tři-

náct zlatých Johana zmlátím tak, že se tři dny nebude moci postavit na nohy," nabídl jsem.

„To je strašně moc peněz," vydechla.

„Jo," přikývl jsem. „Jsem drahý.“

Viděl jsem, jak se jí za očima míhají myšlenky. Pokud by se někdy jejich pasák dozvěděl, že mě najala ona, byl její osud zpečetěn.

„Dobře," souhlasila nakonec bledá ve tváři.

„Zálohu," natáhl jsem dlaň. Desetinu, to je řekněme jeden a půl zlatého.“

Doufal jsem, že je nebude mít u sebe a já budu moci vycouvat. Jednu za druhou prohmatala všechny kapsy, co jich na oděvu měla, a nakonec mi podávala patnáct stříbrných mincí. Už jsem nemohl odmítnout, dal jsem slovo.

„Rychle, nebo bude pozdě," pobízela mě ke spěchu.

Třináct zlatých za zmlácení nějakého chlapa koneckonců není k zahzení, budu se moci v Aganodu zdržet o jeden dva týdny déle. Natáhl jsem na sebe kalhoty, vklouzl do bot a následoval ji. Před ztichlou hospodou se zastavila.

„Nemáš žádný meč!" oznámila mi.

Musela o nich vědět od Kary, v pokoji nebyl čas se rozhlížet.

„Nepotřebuji meč, abych ztloukl chlapa. Spěcháme," připomněl jsem jí.

Pochybovačně se na mě podívala, ale nic neřekla a drobnými rychlými kroky pokračovala v cestě. Že mám za opaskem nůž a v botě dýku, jsem si nechal pro sebe.

Vedla mě kolmo k hlavním ulicím zábavní čtvrti, do uliček a průchodů mezi domy, které byly někdy tak úzké, až jsem se rameny dotýkal protilehlých zdí. Potom jsme sestoupili po pár schodech a podle prásknutí biče a výkřiku jsem pochopil, že už jsme blízko.

„Ztrať se," poručil jsem jí, „ať tě se mnou nikdo nevidí.“

Johan exekuci vykonával na dvorku jednoho z větších domů. Dvoukřídlá vrata však zůstala pootevřená. Kara, byla to opravdu má noční společnice, pokud jsem to dokázal v přítmí ozařovaném jen třemi čadícími pochodněmi rozeznat, byla nahá, přivázaná za

ruce k břevnu vchodu do chléva, obecnstvo tvořilo asi dvanáct žen. To znamenalo, že si Johan nevede špatně. Možná jsem se měl zeptat, jestli náhodou nepracuje pro nějaký gang. Už však bylo pozdě.

Bič znovu prásknul, ženě při zásahu povolily nohy, ale připoutané ruce ji držely ve vzpřímené poloze.

„Ubičuju ji, abyste to všechny viděly! Chci svých třicet zlatých! Je vám to jasný? Hned!“

Johan byl opravdu velký chlap. Vyšší než já, možná trochu obtloustlý, protože se zřejmě nemusel honit z jednoho konce světa na druhý jako já. Měl však mohutnou kostru, široká ramena a silný trup lidí, kteří mají sílu vrozenou, je jim vlastní.

„Umře, protože některá z vás mi ukradla peníze! Dívejte se, jak trpí!“ křikl a opět udeřil bičem.

Prošel jsem vraty na dvůr a ve světle plamenů jsem ji teď viděl zřetelně. Kůži měla rozsekanou až do masa, bradu na prsou, vlasy jí zplihle visely přes ňadra. Už určitě na dotek nebyla teplá a měkká.

„Johane? Někdo mě za tebou posílá,“ řekl jsem, než stačil znovu použít bič.

Otočil se mým směrem a přitom se napřímil. Byl ještě mohutnější, než zpočátku vypadal, třináct zlatých se mi najednou nezdálo jako dostatečně vysoká odměna.

„Kdo a proč? Neznám tě,“ řekl nechápavě.

„Dostal jsem peníze za to, abych tě zmlátil tak, že nebudeš tři dny chodit.“

Zaklonil hlavu a naplno se rozesmál, jako bych řekl úžasný vtip. Nikdo mi v životě neřekl, že jsem vtipný, ale jeho možná zase nikdy nikdo neztloukl, a proto se mu to tak líbilo.

Bez výstrahy po mně šlehl bičem, kdybych s něčím podobným nepočítal, zasáhl by mě do tváře. Tak jsem si vysloužil jen šrám na rameni.

„Si rychlej,“ ocenil a odhodil bič.

Už jsme na něj byli moc blízko u sebe. Ženy se rozestoupily a namačkaly se až ke stěnám domu a dvora. Byl také rychlý, na můj

vkus až moc, navíc podle toho, jak se pohyboval, kdysi zápasil. Asi dlouho a dobře, než usoudil, že se jako pasák bude mít lépe.

„Až budeš bezvládně ležet na zemi, přišlápnu ti koule. Jen trochu, aby umírání nějakou dobu trvalo,“ slíbil mi, zatímco jsme kolem sebe obcházeli.

Věděl, jak to chodí, už to asi i udělal. Další kolo, nedíval jsem se na nikoho a na nic, abych dokázal registrovat i bledé tváře ve stínech. Některá z nich se mu klidně mohla pokusit pomoci.

Snížil kryt, aby mě vylákal. Přijal jsem jeho výzvu, pokusil se mou ruku zachytit, aby mohl pokračovat tělo na tělo. Vyšel jsem mu vstříc a čelem mu přerazil nos; kupodivu ho to neuzemnilo. Podmetl mě, ale nedokázal udržet kontakt, přistál jsem kotoulem na dlažbě, vzápětí byl u mě. Přesně tak rychlý, jak jsem čekal. Kopl jsem ho vleže pod koleno, i druhý těžký zásah za sebou ustál, sám jsem tvrdě inkasoval ploskou chodidla do ramene. I přes svaly jsem zásah cítil až v kostech.

„Jsi docela dobrý,“ ušklíbl se.

Ustupoval jsem, vyjížděl po mně stále agresivněji, dokonale střídal údery se snahou mě zachytit.

„Vypadáš, jako by ti někdo ve tváři rozmáčkl okurku,“ nadhodil jsem po třech jeho zásazích. Všechny částečně sklouzly, ale i tak mnou otřásly. Měl pěsti jako kameny, určitě stále rohoval.

„A ty budeš mít takovou hlavu!“ vyrazil natvrdo.

Ukročil jsem v tempu jeho přísunu, dostal jsem se bok na bok. Jeho pěst mi explodovala někde pod žebry, vypustil jsem vzduch, současně jsem však uchopil jeho druhou ruku. Pokusil se ještě zabrzdit svůj pohyb, podmetl jsem ho stehnem a letěl k zemi.

Kupodivu si vaz nezlomil, na muže jeho váhy byl neskutečně ohebný. S tváří zkřivenou bolestí se vymrštil na nohy, ruce po otřesu nechal příliš dole. Ani do jednoho z úderů jsem nedal veškerou sílu, byly krátké a tvrdé, dohromady ho však poslaly zpátky do prachu.

Zůstal sedět s dlaní na solaru a lapal po dechu.

„Na tři dny to nestačí,“ oznámil jsem mu a kopl ho do hrudníku, pak podruhé.

Zkroutil se bolestí, ale ani tak jsem neměl pocit, že bych mu nějaké žebro zlomil. Ležel na boku obtočený kolem špaluku se zařatou sekerou a sténal.

Přešel jsem dva kroky ke dveřím do chléva a odřízl Karu. Kdybych ji nechytil, sesula by se na zem. Položil jsem ji ke stěně a obrátil se na její kamarádku

„Teď zbývající peníze,“ řekl jsem tiše.

„Já, já...“ vrtěla hlavou.

To bylo zlé, moc zlé.

„Hned tu budou!“ zachroptěla Kara, doplazila se k bolesti omámenému Johanovi a začala mu probírat kapsy. V měšci měl dvanáct zlatých. Ostatní ženy bez hlesu přihlížely, věděly, že tímhle nad sebou podepsala ortel smrti. Vzal jsem si peníze, otočil se čelem k ženě, která mě najala, a začal pečlivě odpočítávat.

„Těch pět stříbrných mi nepatří,“ ukázal jsem na mince, ometl špalek a položil je na něj.

„Někdy příště, Johane,“ nakopl jsem ho špičkou a vykročil ze dvora ven. Zaútočil při mém druhém kroku se sekerou napřaženou nad hlavou. Zapomněl na všechny finesy boje, chtěl mě stůj co stůj pokoit, zabít, pomstít se za to, co jsem mu udělal. Vedl jsem jeho útočící ruku po vnějším oblouku, dal do seku tolik síly, že jsem mu ani nemusel pomáhat. Vlastní setrvačností se dostal do salta, dopadl na záda, levá noha mu sebou zaškubala a z úst vytekl pramínek krve.

„Věděl jsem, že tam ta sekera je a že ji zkusíš použít,“ prozradil jsem mu a podřízl mu hrdlo.

„Tohle je gratis, dámy,“ rozloučil jsem se a šel se dospat.

Spal jsem dlouho a dobře. Následující dva dny jsem se poflakoval po Aganodu, poslouchal řeči v hospodách a rozkoukával se, odkud by po pár týdnech mohla přijít nějaká práce. Nevypadalo to až tak špatně, v Aganodu byl silný zlatnický cech, který obchodoval s okolními městy. Často najímal strážce a platil podle důvěryhodnosti. Pár měsíců práce, při které bych pendloval mezi dvěma civilizovanými místy, mi nebylo proti mysli.

Před večerem jsem se vracel ke svému hostinci a cestou zkoušel, kde vaří nejlepší pivo. U Uschlého stromu, kde čepovali jedno z nejlepších, se ke mně přitočila Kara. Musela mít zatraceně tuhý kořínek, když dokázala už po dvou dnech chodit. Bič ji poznačil i ve tváři, hyzdila ji spousta svislých, pár centimetrů dlouhých ran. Bylo jasné, že po nich zůstanou jizvy.

Vklouzla na lavici hned vedle mě a pod stolem mi vtiskla do ruky plátěný balíček. Podle tvaru v něm byly mince.

„Nic mi nedlužíš, ta tvoje kámoška...“

„Lara,“ doplnila mě.

„...Lara mi slíbila třináct zlatých, a ty jsem dostal.“

„To jsou peníze od ostatních. Bojí se tě, a proto pověřily mě, abych ti je předala. Jsem ráda, protože si už nevydělám, a dostávám od nich za zprostředkování provizi.“

„Od ostatních?“ nechápal jsem. „Ale já nejsem pasák.“

Mlčela.

Rozbalil jsem balíček. V nejrůznějších mincích v něm bylo šedesát stříbrných, šest zlatých.

„Tolik jste Johanovi odevzdávali každý den?“ chtěl jsem vědět.

„Během trhů to bývá lepší, při špatném počasí a v zimě horší,“ odpověděla vyhýbavě.

Šest zlatých každý den bylo hodně peněz, dobře zavedený řemeslník zaměstnávající tovaryše si vydělal po odečtení nákladů nanejvýš dva zlaté týdně. Šest zlatých za den, šedesát za deset dní, šest set za sto dní. Mohl jsem tu zůstat a jen hlídat řeku zlata, aby nikdy nevyschla.

„Dneska mi daly tolik co Johanovi, možná si nechaly o něco málo víc. Pak, aby si nezvykaly na příliš dobré bydlo, bych nějakou musel zmlátit – aby se pořád bály a nezačaly si vyskakovat. Je to tak?“ obrátil jsem se na ni.

„Je to přesné, zdá se, že máš zkušenosti,“ podívala se na mě.

Možná se v jejím hlase skrývalo pohrdání, možná ne. Nezáleželo na tom.

„Johan to tak dělal,“ zkonstatoval jsem.

„Ano, před dvěma lety prý jednu holku utloukl, to jsem tu ještě nebyla. Teď jsem přišla na řadu já,“ mimoděk si sáhla na jizvu pod okem.

Nelíbilo se mi to, ale šest zlatých denně je šest zlatých.

„Kde všude byl Johanův rajón?“ zeptal jsem se.

„Proč bych ti to měla říkat?“ opáčila.

„Protože ti za každý den, kdy budu potřebovat pomoc, zaplatím pět stříbrných,“ odpočítal jsem danou částku.

Shrábla peníze, schovala si je, upřela na mě bezvýrazný pohled a popsala okolí. Šlo o dvě ulice v zábavní čtvrti sousedící s říčním přístavem a okolní uličky. Nebylo to velké místo, ale panoval tu čilý ruch.

„Zůstaneš tu?“ zeptala se opatrně.

Zavrtěl jsem hlavou a objednal si pivo.

„Neberu každou práci.“

Kupodivu okamžik vypadala, že ji má odpověď zklamala, možná i vyděsila.

„Odejdu a na mé místo přijde někdo jiný,“ dodal jsem.

„Přesně tak, ale ten si bude muset opět zjednat respekt. A po-trestá nás za Johanovu smrt. To musí.“

„Pokud se rozkřikne, co přesně se přihodilo,“ řekl jsem.

„Rozkřikne se to, některá z nás to pošle ven.“

Na to jsem neměl co říct, byl to jejich život, jejich osud. Já měl svých starostí dost.

„Tři dny, zůstaň ještě tři dny. Večer projdi ulice, vyhod' chrapou-ny,“ přemlouvala mě.

Nechápal jsem to. Proč si myslela, že právě já jsem člověk, který jí bude pomáhat, který jí může pomoci? A proč to vůbec chtěla?

„Za tři dny možná přemluvím Laru, aby se mnou utekla. Já jsem z kola ven, tady si nevydělám,“ ukázala na svou tvář, „když ona zů- stane, ostatní ji shodí, aby přežily.“

Zákony džungle jsou stejné všude. Přežít, vydrápat se po tělech ostatních blíž ke slunci, ať už je člověk kořist nebo lovec.

„Za tři dny dostaneš osmnáct zlatých, to přece není zase tak málo peněz.“